

ГРИЖИТЪ НА КОМИНТЕРНА ЗА „ТРУДЯЩИТЪ СЕ“.

На 7-ия конгресъ на Комунистическия Интернационалъ, откритъ на 25 юлий 1935 г. въ Москва бѣ горѣщо обсъжданъ въпросътъ за тежкото положение на трудещитѣ се народни маси въ капиталистическия страни, намиращи се подъ империалистически и фашистки управления. Делегатитѣ на 65 страни, по предложение на германския комунистъ Пикъ и българския Димитровъ, единогласно рѣшиха да запалятъ факела на революцията въ всички държави на свѣта и подъ покровителство на правителството на Съветска Русия, чрезъ пропаганда, да постигнатъ окончателното унищожение на империализма и капитализма.

Комунистическиятъ интернационалъ съ основния лозунгъ „Граби нагабеното!“ призовава революционнитѣ елементи на всички страни да се обединятъ подъ „скиптѣра“ на Сталина, като върховенъ вождъ на „всички угнетени“ и чрезъ единния пролетарски фронтъ да разкъсатъ последнитѣ вериги на капиталистическото нашествие въ всички държави въ свѣта — едновременно.

Само съ такова мощно народно движение може да се завоюватъ всички права на „свобода, равенство и братство“, на началата на същата справедливостъ, както въ Съветска Русия, гдето всички еднакво сж приравнени и въ правата и въ задълженията и въ формитѣ на катадневния битовъ животъ. Тамъ, подъ „мждрото“ управление на Съвета на народнитѣ комисари цѣлиятъ руски народъ жъне лаври — блаженства въ продължение на седемнайсетъ години, а именно :

ЖИВОТЪТЪ НА РАБОТНИЦИТЪ.

Цѣлиятъ руски народъ живѣе подъ ужасенъ гнетъ. Този гнетъ изпитватъ всички, особено работницитѣ. Въ болшевизма се крие измѣна на пролетариата и подигравка съ него. Дори и въ социалистическата преса се срѣщатъ протести противъ съветския режимъ. Стачкитѣ на работницитѣ, какъвто и характеръ да иматъ, се потушавагъ съ въоръжена сила. Работническитѣ събрания се разпрѣскатъ съ оръжие. Работническитѣ избори, ако сж неблагоприятни за съветската властъ,

не се признаватъ. Матроситѣ и червеноармейцитѣ арестуватъ работницитѣ и въ подземията на ГПУ ги биятъ до смъртъ, а после ги изпращатъ въ най-отдалеченитѣ мѣста на северна Русия на принудителна работа.

На Путиловския заводъ двама работници, Василий Елцовъ и Фьодоръ Кучинъ носѣли една тежка плоча медъ. Елцовъ не издържалъ, изпусналъ тежкия товаръ, изтървалъ го и Кучинъ, и плочата паднала по каменната стълба, като причинила по стѣпалата незначителни повреди. Затова Елцовъ и Кучинъ, следъ като биле добре отупани, били изпратени на принудителна работа.

Какво получиха работницитѣ отъ съветската власть? Само едно закрепостяване на фабрицитѣ, принудителна работа, нищета и гладъ. Нито единъ работникъ безъ специално разрешение нѣма право да напусне работата си.

Работницитѣ сж подчинени на най-строгъ режимъ. Всѣко закѣсняване на работа, всѣка грѣшка се наказватъ съ тѣлесни наказания и затворъ. Осемчасовиятъ работенъ день отдавна е замѣненъ съ дванадесетчасовъ. Работницитѣ получаватъ два вида възнаграждение: парично и рационно, което много рѣдко се дава напълно. Изцѣло заплатата се равнява на една четвъртъ отъ предиреволюционната, но и тя не се изплаща навреме. Резултатътъ отъ пролетарската революция е плачевенъ. Вмѣсто унищожаване на класовата дилема въ името на равенството и братството, съ декретъ отъ народнитѣ комисари работницитѣ сж раздѣлени на 17 класи.

Работническата класа нѣма приво нито на економическа стачка, нито на осемчасовъ день, понеже се намиравъ пълно подчинение на невѣроятно строгия режимъ. Храната е отвратителна, заплатата нищожна. Работницитѣ сж превърнати въ роби на комунистическия строй.

Тѣй наречената работническа комунистическа партия е заслѣпена отъ примамливи обещания. Нейнитѣ главатари се прикриватъ съ ндеитѣ на либерализма а строятъ личното си благополучие съ силата на работническитѣ маси. Работницитѣ въ Русия вече сж превърнати въ автоматически лостове на общата машина, която се движи по желанието на дематозитѣ. Въ Русия човѣкътъ е отиѣненъ, правото му на гласъ е задушено, семейството е унищожено.

Има само едно работническо човѣшко стадо, отъ ржцетѣ на което се изработва цѣлата производителность, която се продава на европейския пазаръ на безценица, понеже е направена отъ ржцетѣ на роби.

Въ Русия за работниците сж уредени общи обори за почивка следъ тежкия трудъ, а храната имъ е като на стадо, което трѣбва да живѣе, за да работи. Работническиятъ вестникъ въ Съветска Русия пише: „Работниците се прѣскатъ. Прѣскатъ се, защото е съвсемъ немислимо да живѣятъ въ общежитията и да се хранятъ въ общественитѣ столове. Храната е течна калъ, въ чорбата винаги плаватъ червеи. Продуктитѣ въ столозетѣ се похабавятъ, жилищнитѣ постройки се развалятъ. пълни съ дървеници, паяци и мравки. Баракитѣ сж въ най-отвратително санитарно състояние. Нѣма нито килери нито мазета, продуктитѣ се държатъ подъ креватитѣ, гдето гниятъ, и въздухътъ въ баракитѣ е неетърпимъ. Нравитѣ сж диви, първобитни. Работници и работнички се събиратъ, раздѣлятъ. Честитѣ аборти погубватъ маса жени“.

За всѣко най-малко невнимание работникътъ се наказва най-жестоко тѣлесно и се лишава отъ рационъ. А за нѣкой повреденъ предметъ го чака затворъ. Презъ зимата за такива простѣпки изселватъ работниците полуголи въ севернитѣ губернии, пеша, и по пѣтя маса отъ тѣхъ замръзватъ.

Ако отъ страна на работниците се повдигне нѣкакъвъ протестъ по поводъ на тѣзи несправедливости, или оплаквания отъ непоносимо продължителния и тежъкъ трудъ, най-напредъ съ тѣхъ се разправятъ чекиститѣ, а после ги чака доживотно изселване на принудителна работа въ Соловка.

При сжществуващия периодически въ Съветска Русия гладъ съветската властъ се оказа безпомощна да продоволствува работниците и за да се избави отъ тази излишна работа, тя ги уволнява отъ заводитѣ и фабрицитѣ и ги лишава отъ правото да получаватъ рационъ. По такъвъ начинъ въ СССР се създава страшна безработица, но тя се ликвидира отъ глада, който всѣки день отнася съ хиляди безработни.

Съ такива блага се ползватъ работниците въ Съветска Русия.

ЖИВОТЪТЪ НА СЕЛЯНИТЪ

Отъ всички краища на Русия пристигатъ известия за трагичното положение на селянитѣ. Болшевикитѣ жестоко се разправиха съ буржуазията, а сега въ продължение на нѣколко години унищожаватъ и селянитѣ.

Болшевикитѣ сж решили съ декретитѣ си да отмѣнятъ селянина и да усъвършенствуватъ на негово мѣсто нѣкакво машиноподобно живо сжщество, което съ безпрѣкословното си подчинение да обслужва всички нужди на комисариатитѣ.

Една частъ отъ селското население съ жестоки терори-

стически мѣрки е вече закрепена къмъ земята, Останалитѣ селяни подлагатъ на гонения. На сила ги прогонватъ отъ роднитѣ мѣста изъ чужди и диви за тѣхъ области. Съ други думи казано, просто ги изпжждатъ изъ кжщи въ пустинята.

Постоянно избухващитѣ селски вълнения доказватъ, че селянитѣ не благоденствуватъ подъ комунистическия режимъ. На какво се дължатъ тѣзи вълнения? На данъци, грабежи, реквизиции на храната и насилствена мобилизация. Тѣзи възстания се потушаватъ съ най-голѣми жестокости — разстрелвания, изгаряния или вземане въ залогъ, избиване на цѣли семейства за провинилитѣ се предъ съветската властъ тѣхни роднини.

Болшевикитѣ насъскватъ селскитѣ маси срещу гражданитѣ и разпалватъ помежду имъ умраза. Вѣоржжаватъ беднитѣ противъ заможнитѣ селяни, — съседа противъ съседа.

Бившиятъ председателъ на централниятъ изпълнителенъ комитетъ Свердловъ казва: „Когато раздѣлимъ селото на два лагера и запалимъ въ него класовата борба въ такъвъ размѣръ въ какъвто е въ градоветѣ, тогава едва ще има блѣскавъ резултатъ въ достигането на „нашата целъ“. Трѣбва да се запали завистъ, злоба и взаимна умраза, и тогава всичко ще полети нагоре съ краката“. И съ тази целъ болшевишкитѣ цинизъмъ е създалъ „комитети за беднитѣ“ отъ пияници, лентяи и углавни престжпници. На тѣзи комитети е възложено постоянно да сѣятъ смутъ и раздоръ въ селата. Съветската властъ съ посрѣдничеството на „комбедитѣ“ здраво държи цѣлото селячество. Болшевикитѣ въведоха въ селата системата на поржчителството — 40—50 селски кжщи се даватъ подъ надзоръ на единъ поржчителъ, който въ сжщото време е и заложникъ, който отговаря съ главата си за всѣко противоболшевишко движение въ района му. Тази система отнема на селянина всѣко желание да се занимава съ емледѣлие и да води селско стопанство, Всѣки горе-долу заможенъ селянинъ се бои да не попадне измежду кандидатитѣ за „поржители — заложници“, иска да влѣзе въ „комбедитѣ“, гдето животътъ му е малко или много въ безопасностъ. Всички членове на „комбедитѣ“ принадлежатъ къмъ привилигированитѣ класи и се освобождаватъ отъ полска работа.

По такъвъ начинъ нѣкога богатото руско село стремглаво лети къмъ бездѣнна пропастъ на крайната нищета.

После бѣха въведени колхозитѣ, совхозитѣ и селхозитѣ,

които окончателно убиха неизчерпаемото богатство на руското селско стопанство.

Какво дадоха Сталиновитѣ реформи по земледѣлието? Този отговоръ трѣбва да се търси въ хроникитѣ на съветската и европейска преса,

Гладъ въ селаша като чума коси всѣки день хиляди селяни и нѣма никакъвъ изходъ отъ това катастрофално положение.

Селянитѣ сж хаети изключително съ грижата да намѣрятъ нѣщо за ядене. Когато въ селото умира крава или конь, селянитѣ чакатъ съ нетърпение да се нахвърлятъ на трупа и да си отрѣжатъ парче месо. Но това е такава рѣдко щастие, което се пада на хората, които на време сж заели рѣдъ и притежаватъ при това физическа сила, понеже на петъ селски семейства се пада една крава и единъ конь. Коньтъ обслужва нуждитѣ на селянитѣ по превозване на дърва, вжглица и за отбиване на разни комисарски нареждания, а кравата служи да оре земята и да дава повече млѣко на социалистическото правителство, защото кравата се облага съ млѣченъ налогъ. Въ селото освенъ коне и крави нѣма никакви други животни. Всичко е изядено! Дори мишки нѣма. За кучетата и коткитѣ е останалъ само иеясенъ споменъ — отдавна сж издени. Измжченитѣ и умиращи отъ гладъ руски хора пишатъ по гредитѣ? „Ние ще загинемъ!“ Но на кого пишатъ? Къмъ кого се обръщатъ за помощъ? „Съвестъта“ на Европа си спи спокойно. Тя не чува този тежъкъ стонъ на хората, които така широко сж отваряли вратитѣ си на всички скърбящи. „Уморениятъ и гладенъ руски народъ пише безъ адресъ на „човѣка“, надѣва се, че въ Европа нѣкъде той все още сжществува и е запазилъ остатъци отъ съвестъта, остатъци отъ християнство. . .

(А. Яблоновски)

ЖИВОТЪТЪ НА РУСКАТА ИНТЕЛИГЕНЦИЯ

Какво е политическото положение на Съветска Русия на руската интелигенция. Тя буквално се намира подъ грубия юмрукъ и звѣрския тероръ на болшевика — чекистъ. Тя не се ползува нито отъ свобода на мисълта нито отъ свобода на личността, нито отъ свобода на мѣстожителството. Наистина интелигенцията се намира подъ чудовищното робство на латиша, китаеца и евреина. Нейнитѣ благородни мисли, възвишени настроения, великодушни идеи — всичко попада подъ властѣта на международнитѣ авантюристи.

Грамаденъ брой учени, писатели, поети, музиканти, артисти, художници, инженери, лѣкари и юристи живѣтъ въ постояненъ страхъ отъ разстрелване и гладна смъртъ.

Сѣветската конституция си е поставила за целъ да изстреби руската интелигенция за да не ѝ пречи тя да превърне цѣлата народна маса въ сѣщински роби на сѣветскитѣ господари. Цѣлата интелигенция е внесена въ списъка на имащата право да получаватъ рационъ като последенъ класъ по дѣлението на пролетарското правителство — като елементи сѣвсемъ не нуждни на Сѣветска Русия. Само че труда ѝ правителството експлоатира както и гдето си иска.

Нѣма нужда много да се говори за положението на руската интелигенция въ Сѣветска Русия, достатъчно е да се прочетатъ долуприведенитѣ писма, отъ които може да се направи заключение, какъ живѣе рускиятъ народъ въ сѣветския „рай“.

Една сестра, живѣеща въ Сѣветска Русия, пише на братъ си — емигрантъ: „Сега мечтая да се премѣстя въ другъ градъ, като за щастлива обетована земя; макаръ че тамъ е голѣма скжпотия, но затуй пѣкъ казватъ че на пазаря има хлѣбъ, и че човѣкъ може да си купи, макаръ и малко; съ една дума, може да се диша, а тука на пазаря нѣма нито троха хлѣбъ.“

Но всичко навѣрно си има своя сждба, така и животътъ на нашето семейство при такова изобщо тежко време за народа. Азъ имамъ достатъчно мжжество да се боря съ нашата коварна сждба, не се оставямъ да падна духомъ. Ти пишешъ за мама. Ти навѣрно не си ме разбралъ. Както мама, така и Таня, трѣбваше да се хранятъ, когато бѣха болни. Само съ добро хранене човѣкъ може да надвие болестъта, а безъ хранене загива. Така и нашитѣ бедни мама и Таня загинаха отъ гладъ.

Не мога безъ сълзи да си спомня, че нещастната Таня загина отъ гладъ. Само за два месеца пълень гладъ тя изсъхна като скелетъ и умрѣ въ съзнание, тихо, спокойно, като дете, загубила напоследкъ и сила да диша. Да, колко тежко е да усѣща човѣкъ гладъ, но смъртъта е лека, безъ страдание — тихо угасване. Азъ се мжча да не мисля за Таня, иначе мога да полудѣя.

Къмъ смъртъта ѝ се прибавя и мжката ми, че не направихъ всичко възможно да я погребемъ по християнски, нали я погребя болницата, а нашата правителствена болница погребва безъ каквито и да било обреди. Пуснаха бедната Таня гола въ

гроба и я засипаха съ пръст, и толкова. Какво можех да направя аз, сама съ малко дете и без пукната пара?

Всички хора станаха от този глад корави, безсърдечни към чуждото нещастие, дори никой от съседиг не искаше да ми помогне да занеса Таня до болницата, когато я търех съ шейната по почти голата земя — снѣгът се бѣше почти всичият стопил, но земята още бѣше на мѣстѣ замръзнала, но все пак земя, не снѣг, и аз падах от изнемога. Тѣглех голѣмата шейна, на която като труп лежеше Таня, а хората само поглеждаха и поклащаха глава. Да, моята мъка е безгранична, тя като камък ще лежи на сърдцето ми до самата ми смърт.

Чувствувам се извънредно слаба, вие ми се свѣтъ и привечер почти загубвам съзнание. Сега се храня само съ солена, слабо подсладена (още съ твоята захар) гореща вода. Изпивам, т. е. да кажа изядам две пахарчета наведнѣж — 6 чений три пѣти на день, значи 18 чений. От това прекалено гиене на течности на лицето и краката ми се появиха етоци, но добре, че отокът не става повече, а си стои все въ едно положение. А да употрѣбявам по-малко течности не мога — многа е тежко да е гладен човѣкъ, цѣль день ужасно, до премаляване ти се иска да ядеш. Сега моята мечта е да отида въ друг град, гдето има хлѣб. Казват, че още има градове, гдето за 30 рубли може да си купи човѣкъ цѣль хлѣб. Все едно ще продам всичко до ризата си, ще купя един цѣль хлѣб и поне веднѣж ще се наям досита, струва ми се, че не бих яла а просто бих погълнала цѣлия хлѣб.

Аз не обичам да се оплаквам, но ти питаш какъ живѣя сега без Таня. Накжсо казано, живѣя кошмарен живот, не зная колко ще мога да карам. Мжно ми е и за Коля. Нещастното дете, защо се роди, и защо изобщо аз се омжих, Детето просто ми изчовърква душата; нещастното по цѣли дни крѣе, и ме преследва постоянно съ неяснитѣ си още думи: „Мамо, искам да ям“ — и така е без край.

Давам боядисана съ млѣчице бѣла течност той я изпива на един дѣх и ако пролѣе капчица, то се наведе и я изближе съ езичето си. А щом стане от масата, пак почне: „Мамо, искам да ям“, Това ме страшно дразни, аз го карам да мълчи и безпощадно го бия да мълчи и да не ми присѣда, а какво е виновно нещастното дете че е гладно? Какво значи една чаша млѣко съ вода при това, въ денонощието за неговата възраст? Той кара вече третата година,

само единъ рѣстъ има у него, на организма трѣбва много, а азъ му давамъ само една чаша млѣко. Цѣль день така кара. По-рано на прасетата забърквахъ повече. Той много обича млѣчице, и все приказва и пѣе въ игритѣ си; „Нѣма млѣчице“, А когато дойде при мене и го набия, той презъ сълзи иде пакъ при мене и жално казва: „Мамо, нѣма кифли, нѣма и хлѣбъ. А азъ отъ тѣзи му думи се обърна на една страна и се залѣя въ сълзи. Бедното, бедното дете, то не само не вижда масло и необходимата му храна, то не вижда дори трошица злѣбъ и само за хлѣбъ мечтае.

Та така, да бжде, каквото ще бжде. Ще страдамъ съ него до край, но кой отъ насъ ще изтрае повече — въпросъ е. Засега преживявамъ отъ Танинитѣ нѣща — отъ дрехитѣ, Наистина, трѣбва да ги предлагамъ на пазаря за незначителна сума. Всички хора сж безъ пари, гладни, никой отъ нищо нѣма нужда освенъ отъ хлѣбъ.“ (Вестникъ „Возрождение“ № 2918).

Сжщо такова писмо има и отъ Киевъ. Въ него се съобщава за людоядство, че не успѣватъ да вдигатъ труповѣтъ отъ улицитѣ и че когато турската делегация дошла, чекиститѣ не позволявали на никого да излѣзе на улицата, за да не видатъ високитѣ гости тия нещастни, умиращи живи скелети. Писмото е много дълго и въ него се съобщава, че само въ единъ кварталъ умиратъ на день отъ гладъ 80 — 90 души.

Образували се специални погребални команди, които на смѣни денонощно заравятъ вдигнатитѣ отъ улицитѣ трупове. Писмото свършва съ думитѣ: „Какъ може да се живѣе тука, когато въ околноститѣ на Києва нѣма вече и врани. Всички избиха и изядоха“.

Само при мисълта за живота въ Съветка Русия на човѣка става тежко. Тамъ по широкитѣ плодородни полета сега се носи неуморимиятъ духъ на гладната смъртъ.

Срѣдъ ужасното нещастие навсѣкжде, срѣдъ цѣли планини отъ човѣшки трупове, срѣдъ безконечнитѣ станове на гладувашия народъ комисаритѣ се кжпятъ въ разкошъ и заглушаватъ безутешнитѣ ридания на майкитѣ съ музика и оркестри.

Съветската власть нѣма ни срамъ, нито съвестъ, нито чувство за отговорностъ за това, че превърна най-цвѣтящата и най-богата държава въ грамадни живи гробища, а отъ човѣка направи бездушна машина безъ Богъ и безъ чувство.

Хуманитарнитѣ общества сж заети съ въпроса за осво-

бождаването на негрите, но би трѣбвало да помислятъ най-напредъ за 160,000, бѣли роби. Кой ще напише още една „Копибата на чичо Тома“? Кой ще събуди спящата човѣшка съвѣсть? Кой ще вдигне гласъ противъ робството въ Русия. Тамъ и слънцето не грѣе и звезди не свѣтятъ.

Настѣпила е ужасна черна нощъ, която е обвила сънепроницаемъ мракъ цѣлия нещастенъ руски народъ!

ЖИВОТА НА РУСКОТО ПРАВОСЛАВНО ДУХОВЕНСТВО.

Съветското правителство съ декретъ отмѣни Бога и вѣрата въ Него.

Черенъ облакъ нависна надъ оная Русия, която съ величественитѣ си храмове тържествено възнасяше хвала Богу. Нейнитѣ пастири, нейната симфония отъ духовни пѣснопѣни-сж задушени отъ грубата ржка на безбожнина. Свещенния цитѣ пждятъ, разпѣватъ ги на кръсть и ги изпращатъ на принудителна работа въ Соловка. Златокуполнитѣ църкви превръщатъ въ кинематографи, комунистически клубове, а монастиритѣ — въ гаражи и конюшни. Монаситѣ гонятъ отъ мѣсто на мѣсто, като скитнишка, наплашена и безправна тълпа. Безбожниците ги преследватъ съ особени подигравки. Мощитѣ на светитѣ угодници сж изложени въ музеитѣ съ кощунствени надписи. Да се разстреля свещеникъ безъ всѣ-каква причина въ Съветска Русия са смѣта за особена заслуга,

Въ отношението си къмъ Христовата вѣра Съветска Русия е Римъ въ времето на Нерона, съ тази разлика, че Неронъ е изкарвалъ християнитѣ въ цирковетѣ да бждатъ разкъсвани отъ диви звѣрове, а Сталинъ създаде човѣкоподобни звѣрове — агентитѣ на ГПУ, които се недпреварватъ да измислятъ по-мжченическо унищожаване на православното духовенство.

Недѣлнитѣ и празнични дни, въ които всички хора иматъ свободна физическа и душевна почивка, сж заличени отъ Сталина съ едно драсване на перото. Народнитѣ вѣрвания и предания съветската власть се мжчи да убие, да ги умъртви.

Викътъ на душата на вѣрващия човѣкъ остава гласъ въ пустиня въ нашитѣ непоносимо мрачни дни.

Вѣрата на руския народъ бѣше проста, чистосърдечна, — истинската вѣра на митаря. Но на плакатитѣ, поставени въ съветскитѣ учреждения и на стенитѣ въ Москва е написано: Религията е опиумъ за народа“, „Долу Богъ“, „Смъртъ

на всички богове“, „Църквата приспива народното развитие“ . . . „Всичко е лъжа, нѣма нито Богъ нито дяволъ“ . . . Въ училищата вмѣсто законъ Божий отъ детинство се преподава и развива положъ развратъ и пьянство. Въ Константинополь представителитѣ на СССР разпродаватъ на безценица на публиченъ търгъ предмети отъ православния култъ.

Средъ ужаса на Чрезвычайката руската православна църква търси спасение въ върващитѣ, като дава примѣръ за висше служене на Бога. Въ тѣзи гонения руското православно духовенство пакъ доби възвишенъ духъ, подобенъ на духа на първитѣ християни, понеже свещенослужителитѣ отиватъ смирено на мъченическа смъртъ на христовата вѣра.

Първоначално болшевицитѣ подлагаха свещенослужителитѣ на най-страшни инквизиции, следъ което ги разстрелваха.

Сега обаче съветската властъ е измислила за духовенството новъ начинъ за измъчвания и гаври.

Цѣлиятъ катадневенъ животъ на духовенството въ съветска Русия може да ни представи само архивата на ГПУ. Ние ще приведемъ само една сѣвсемъ незначителна частица отъ ония сведения за дуяовенството, които долетяватъ до насъ случайно отъ далечна Русия.

Отъ нашата паметъ вече се изплъзнаха събитията отъ първитѣ години на болшевизма, когато въ Самарска губерния закопаха живи 300 свещеници, когато хвърлиха живъ епископа Василия въ града Пермь отъ моста въ рѣката, когато изгориха живъ архимандрита Вениамина и всички монаси отъ Соловецкия манастиръ, когато въ града Тирасполь наливаха въ гърлата на свещеницитѣ разтопено олово, а други скалпираха, когато въ Одеската, Киевската и Харьковската чрезвичайка разпѣваха свещеницитѣ на кръсть и когато въ селцето Курисово-Покровское обесиха свещеника за коситѣ въ дървената черква и сетне я запалиха.

Сега предъ нашитѣ очи изпъкватъ нови образи на мъченици за Христа.

Една нощъ агентитѣ на ГПУ тайно арестуваха високопреосвещения митрополитъ Петъръ Крутицки. Дълги месеци го измъчваха въ затвора, кждето свирепсваше тифъ и гладъ; кждето въшки и дървеници го лишаваха отъ сънь и гдето нему бѣ забранено дори да се моли. Следъ това, безъ никакъвъ съдъ го изпратиха съ конски вагонъ. а сетне пешкомъ на 1000 версти далечъ въ единъ пустиненъ островъ на северно-ледовития океанъ. Главата на руската православна църква вече много години гине въ заточение на островъ „Хе“ на

крайбрѣжието на Северо-ледовития океанъ, лишенъ отъ всяка връзка съ външния свѣтъ!

По сведенията на нѣкои вестници на него като че ли, следъ десетгодишно заточение е било разрешено да се върне и сега се предполага, че той живѣе въ коломна около Москва.

Архиепископа Иларионъ Московски, човѣкъ съ блѣскаво образование и умъ, този свѣтилникъ на църквата, — следователтъ на централното ГПУ Тучковъ, като мѣрка за сплашване, го изпрати най-първо за три години въ Архангелсъ. Следъ това за 3 години въ Соловки и когато той следъ свърщване на заточението се върна въ Москва, веднага още на другия денъ го арестуваха отново и го затвориша въ Ярославския изолаторъ, предназначенъ специално за закоравѣли углавни престѣпници. Тамъ Тучковъ предложилъ на владиката Иларионъ незабавна и постоянна свобода, при условие, че той ще се обяви самъ за безбожникъ. Владиката настоятелно отстранилъ следователя латишъ отъ килията, за което и биде изпратенъ въ севернитѣ концентрационни лагери на изнурителни горскм работи, гдето отъ изтощение поради слабото хранене и при невѣроятнo тежки климатически условия владиката се помина.

Епископъ Тихонъ прекара 4 години въ Соловецкия лагеръ на хлѣбъ и вода: спе на голи дъски, а когато се върна, отново го арестуваха, дълго време го държаха въ подземията на Г. П. У. при обикновенитѣ тежки условия, а сетне, заради отказа му да прекрати проповѣдитѣ си за вѣрата, бѣ изпратенъ въ Сибирскитѣ лагери, гдето умрѣ отъ охтика.

Епископъ Исавъ Владимирски държоха въ заточение въ Печора, въ Наримъ и въ Туркестанъ 13 години. Презъ този периодъ той е билъ въ много съветски затвори, гдето най-безчовѣчнитѣ гаври надъ него и заплашвания на ГПУ не прекратили неговитѣ молитви дори всрѣдъ заточеницитѣ, Той е бивалъ битъ, скжсали му кръста и го хвърлили въ клозета, подигравали се надъ него, но той направилъ кръстъ отъ картонъ и прооължавалъ проповѣдъта си до края на своята мъченическа смъртъ.

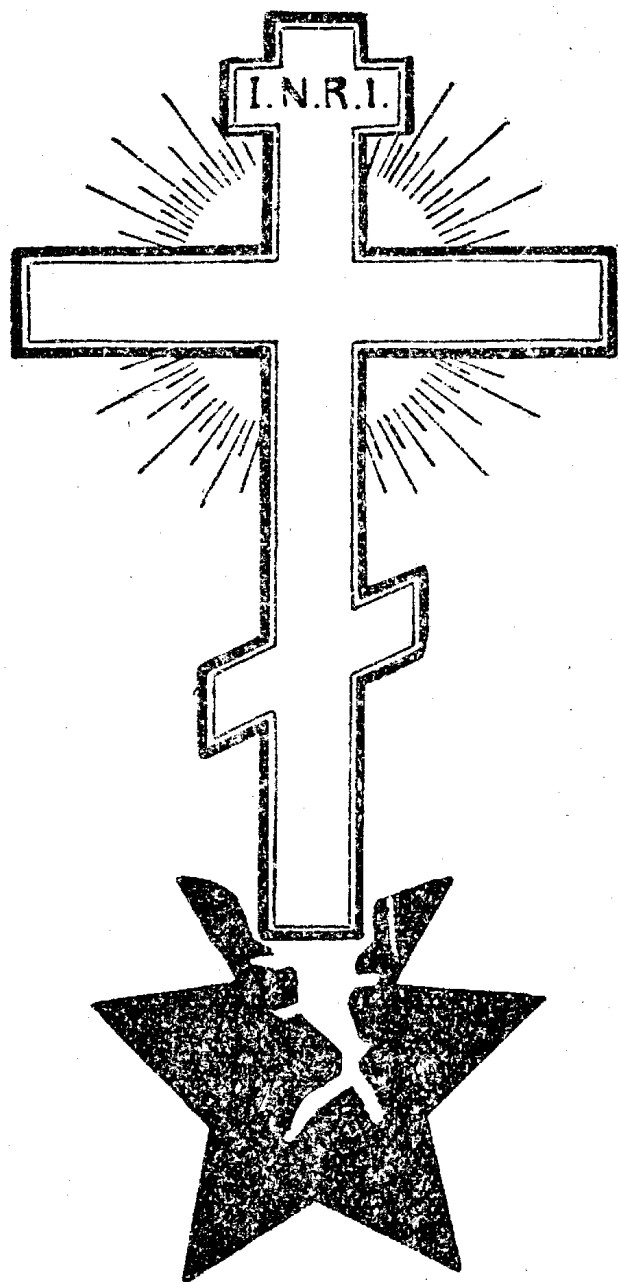
Архиепископа Арсения Архангелски следователтъ Носовъ арестувалъ защото помагалъ на гладуващото духовенство въ заточение; неговото деяние било квалифицирано като контръ-революционно.

Нещастниятъ 75-годишенъ старецъ захвърлили въ зимницитѣ на ГПУ, гдето въ условия неподдаващи се на опи-

сване той страдалъ шесть месеца до мъченическата си смъртъ. Той билъ оставенъ тамъ да гнояса живъ. Страдащъ отъ дезинтерия, която го съвсемъ отслабила, той не е билъ въ състояние да се пази отъ червеи и други паразити, които навъззали въ носа, въ ушитѣ му и въ устата му. Въ килията, гдето е лежалъ архиепископа Арсений, следователитѣ водили други затворници и ги заплашвали като имъ казвали: „Така ще оставямъ и васъ да червясате. ако не признаете.“

Ржката на безбожника имаше дързостта да свали кръстоветѣ отъ православнитѣ църкви и да постави вмѣсто тѣхъ сатанинскитѣ звезди, но приближава вече това време, когато силата на кръстното знамение отново съ слава ще бѣда издигнато върху всички руски православни черкви.

Наистина руското православно духовенство укрепява своята непоколебима твърдостъ въ вѣрата чрезъ благодатъта на Св. Духа. Свещенослужителитѣ на Христовата църква не се мжчатъ да доказватъ предъ следователитѣ на ГПУ сво-

ята невинност, защото знаят че въ съветитѣ нѣма правосъдие. Затова духовнитѣ пастири гледатъ на заточенията, затвора и безкрайната верига разнообразни мъчения, като на изпитание, изпратено свише, приематъ го като гонение на християнската вѣра. Въ своята дълбока вѣра въ Сина Божия, руското православно духовенство получава щастието да получи изключителна сила на духа, която му помага да носи своя многолѣтенъ апостолски подвигъ до край.

Макаръ и да се разпространяватъ слухове, че болшевицитѣ сж прекратили гоненията на вѣрата, но ние достоверно знаемъ, че борбата съ религията въ СССР се продължава. На събранието на „Съюза на безбожниците“ въ първитѣ числа на месецъ февруарий 1936 г. по случай десетгодишното му сжществуване, безбожника Ярославски (евреина Губелманъ) е заявилъ, че Русиян е се нуждае отъ религия и трѣбва, колкото се може по-скоро, да се привърши на първо мѣсто съ православието, за да се има възможностъ да се възпита младото поколѣние въ антихристиянски духъ.

ВЪЗПИТАНИЕТО НА ДЕЦАТА

Въ тѣзи лоши години за руския народъ особено внимание обръща положението на децата въ Русия. Фразата „безпризорни“ прозвучава тѣй просто и замлъква за дълго време, Нито въ една държава още не сжществува такъвъ терминъ и затова никой не е въ състояние да разбере тази страшна трагедия,

Страданията и нищетата на децата въ Съветска Русия не могатъ да се опишатъ.

Родителитѣ не хранятъ децата си, защото самитѣ умираатъ отъ гладъ, и за да не гледатъ гладната смъртъ на детето си, родителитѣ сами го изпращатъ на улицата, гдето то тихо и спокойно угасва отъ изтощение. Нѣкой виждатъ, че детето имъ вече не говори, а само съ покорни очи моли: „Мамо, дай ми едно мъничко парченце хлѣбъ, азъ мога още да живѣя“. Разбира се, сърцето на безпомощнитѣ родители се разкъсва на части и за да не гледатъ умиращото отъ гладъ дете, тѣ се мъчатъ още докато е живо да го подхвърлятъ нѣкъде.

Презъ 1933 г. Само на Харьковската гара въ единъ день сж вдигнати 168 полуживи деца. Изъ цѣла Русия сега децата се изхвърлятъ като нѣщо излишно ненуждно, децата, които иматъ нужда отъ особени грижи. Достатъчно е да си представи човѣкъ положението на родителитѣ, чиято сждба ги кара да

оставятъ въ нѣкой жгълъ изтощеното си дете. Дори съветската преса вика: „Безпризорнитѣ деца умираатъ, спасете ги!“ Но кой ще ги спасява, когато всички сами умираатъ отъ гладъ?

Сулимовка е най-голъмиятъ детски приютъ въ Киевъ, който преди революцията имаше богати складове отъ всичко: бѣльо, обувки, продоволствени продукти, съ прекрасно обзаведени разни работилници, съ цѣлъ щатъ възпитатели и майстори-преподаватели. За една година отъ болшевишкия строй всичко бѣ разграбено отъ безпризорнитѣ деца, които се събираха отъ улицата и се настаняваха въ този домъ. Безгрижното отнасяне на съветската власть тика гладнитѣ деца къмъ престѣпления. Тѣ измъкватъ и продаватъ всичко на пазаря и срещу него получаватъ хлѣбъ. Гладната тълпа деца измъква рамкитѣ на прозорцитѣ на дома. Всички пораншни възпитатели сж уволнени и замѣненн съ полуграмотни партизани комунисти, а управителката е арестувана, защото намѣрили въ стаята ѝ икона.

Болшевишкитѣ възпитатели въ съветскитѣ детски приюти се мжчатъ да убиятъ въ детската душа всички човѣшки начала и да създадатъ отъ детето нѣкакво звѣроподобно лъжливо сжщество. Тази инструкция е дадена отъ съветското правителство съ цель да си подготвятъ „достойни“ бждещи замѣстници.

Самиятъ животъ, създаденъ отъ съветската диктатура, поставя руския народъ въ такива условия, че неговото поколѣние се превръща постепенно въ човѣкообразно животинско сжщество.

Властта изкоренява нормалното семейство и го превръща въ диво състояние. Заболяванията и смъртта между децата сж потресни, а оцѣлѣлитѣ оставатъ безъ опека и преминаватъ въ грамадното си мнозинство въ лагера на безпризорнитѣ. На групи, като гладни чакали, тѣ бродятъ отъ мѣсто на мѣсто да си търсятъ храна и каратъ да се очудватъ и да потреперватъ чужденцитѣ, попаднали въ съветска Русия.

Английскиятъ коресподентъ на вестникъ „Таймсъ“ г. А. Д. Кемингсъ въ своитѣ очерки за пжтуването си изъ Русия пише:

„По брѣга на рѣката Днѣпъръ, въ околноститѣ на града Киевъ, сж изровени, подобно на окопи, канавки и трапове, обрасли съ бурени: тамъ лѣтно време намиратъ убѣжище безпризорнитѣ деца на града Киевъ.

„Когато минаватъ отъ тамъ отдѣлни лица, тѣ изскачатъ отъ своитѣ леговища и се нахвърлятъ върху човѣка, като глутница кучета, съ вика: „Дай хлѣбъ“! Видѣтъ имъ е ужасеиъ. Живѣятъ подъ открито небе. Хранятъ се съ остатъци отъ кухнитѣ и всѣкакви сурови бурени. Между тѣхъ твърде малцина сж полуголи, почти всички сж голи. Тѣлата имъ сж покрити съ струпи и рани. Голѣмъ процентъ сж заразени съ сифилисъ. На мнозина носовѣтъ вече сж се пробили и сифилисътъ разяжда цѣлото имъ тѣло. Момчета на 8 до 12 години иматъ своитѣ жени, момичета на сжщитѣ години, които почти всички страдатъ отъ разни венерически болести. Властьта не се грижи за тѣхъ, но не ги пуца близо до града. Безпризорнитѣ деца сж предоставени сами на себе си. Измрѣлитѣ хвърлятъ въ рѣката Днѣпъръ. а понѣкога просто засипватъ трупа само съ пѣсъкъ. Презъ нощъта кучетата го изравятъ и изядатъ. Лагерътъ имъ се попълня съ все нови и нови членове отъ двата пола. Само видѣтъ имъ е достатъченъ да уплаши минувача и за да се отърве отъ досадното натрапване на тѣзи обитатели на „земния рай“, всѣки бърза да имъ даде каквото може и да се махне по-скоро отъ тѣхъ“.

г. Кемингъ завършва: „Цѣла Русия е обзета отъ ужасъ: и студъ и гладъ и всевъзможни лишения. Наистина, животъ скотски, безъ религия и моралъ“.

Централниятъ Изпълнителенъ комитетъ и совнаркомъ на СССР, за набърза ликвидация съ безпризорнитѣ деца издадоха декретъ, публикуванъ въ съветскитѣ вестници на 8 априлъ 1935 г. за разстрелване на тѣй нареченитѣ улични непълнолѣтни престѣпници и въ изпълнение на този декретъ вече „ликвидираха съ изстрели на револвери“ около осемъ (8) хиляди безпризорни деца на възраст отъ до 10-12 год., макаръ че въ декрета е казано за разстрелване на улични непълнолѣтни, уловени въ престѣпления, на възраст отъ 12 години.

Какво може да се каже за такава „правителствена власть“, която дава разпореждане, чекиститѣ да застрелватъ нещастнитѣ деца изъ улицитѣ като яребици?

ПОРЦИЯТА НА СЪВЕТСКИЯТЪ ГРАЖДАНИНЪ

По нататъкъ сжщия г. А. Д. Кемингъ пише въ хрониката.

„Дългитѣ опашки чакащи хлѣбъ въ Москва, въ относително най-благополучия градъ на Русия, сж достатъчно красноречиво доказателство за касастрофалния гладъ въ Русия.

Азъ видѣхъ съ собственитѣ си очи какъ въ центъра на града на улицата петима души се сбиха за изхвърленитѣ отъ нѣкого презъ прозореца на една *гостилница* две корички хлѣбъ. Не зная, какъ свърши кавгата. Въ моя хотелъ прислугата събираше трохитѣ хлѣбъ, които оставаха следъ яденето на чуждестраннитѣ гости и съ тѣзи остатъци *хранѣше* себе си и близкитѣ си. Безпризорнитѣ деца *разравяха* боклука въ сандъцитѣ. *намираха* тамъ вмирисани кости, *гризѣха* ги и *исмукваха* този вонящъ сокъ. Съ тази храна тѣ *намираха* бързо спасение отъ глада, понеже *заболяваха* и *умираха* на улицата. Властта едва *успѣваше* да вдига отъ улицитѣ труповетѣ на умрѣлитѣ отъ гладъ възрастни и деца.

Веднѣжъ въ театъра азъ срещнахъ една интелегентна образована жена, съветска чиновничка, която при единъ случай ми бѣ оказала една малка услуга отъ официаленъ характеръ. Азъ я поканихъ въ фоайето. На насъ като чужденци, ни дадоха чай и сладкиши. Азъ не се докоснахъ до моитѣ сладки и никога нѣма да забравя, съ каква радостъ прие тя предложението ми и ги скри въ чантата си“...

А на времето Троцки на единъ митингъ въ Москва бѣ тържествено заявилъ:

„Върху коститѣ и кръвта на руската аристокрация ние ще създадемъ нова държава на беззаветна братска любовъ. Ние ще превърнемъ руската земя въ цвѣтяща градина, въ която ние, нашитѣ деца и внуци, ще живѣемъ като въ рай“.

Нѣкога рускиятъ народъ вѣрваше въ този райски животъ, но това бѣше само сънъ. А ние обещаваме да създадемъ съ ржцетѣ на работницитѣ земенъ рай за всички“.

А къде е този рай? Гладътъ презъ 1922 и 1933 година като чумна вълна изпрати въ вѣчната земя грамаденъ брой хора. Въ 1933 г. гладътъ обхвана сто и шестдесетъ милиона население, по-голѣмиятъ процентъ отъ което бѣ осждено на вѣрна смъртъ. Въ града Лебедино, Харьковска губерния сж били арестувани две жени — Мария Степанинко и Евдокия Климчукъ, които одушили стареца Василий Квасневски и на солили изрѣзаното отъ тѣлото му месо за ядене.

Въ града Бобровъ Воронежска губерния *гладътъ стигналъ* до тамъ, че жителитѣ на този градъ Максимъ Федуловъ и Киприанъ Слесаревъ изровили на гробищата единъ наскоро погребанъ мъртвецъ, изрѣзали мекитѣ части на тѣлото и утолявали глада на многочленнитѣ си семейства.

Въ Борисоглебскъ умрѣла отъ гладъ най-голѣмата дъщеря на Григорий Башмаковъ Елизавета. Тѣлото на умрѣлата

изрѣзали, а коститѣ ѝ погребали. Въ Новочеркаскъ Ирина Попова отъ отчаяние удавила детето си — кърмаче, опекла го и нахранила по-голѣмитѣ си деца: Миша, Ваня, Ксения и Катя.

По-голѣмиятъ синъ--Миша се обръща къмъ майката и казва: „Изядохме Вѣрочка. сега ще изядемъ Катя, после Ксения, Ваня, и мене навѣрно ти сама ще ме ядешъ дълго, но кой ще яде тебе?.. Навѣрно тебе ще те заколятъ за обѣдъ на комбедитѣ“.

Въ Симбирскъ селянитѣ *събираха* блатни водорасли, *смиъсваха* ги съ торфъ и съ това се *хранѣха*.

Въ редакцията на „Ново руско слово“ получили писмо отъ Украина отъ Т. до братъ му, който се намиралъ въ Туланъ, съ следното съдържание:

„Драги брате К!

„Ние загинахме, особено селата. Много хора изпукаха отъ гладъ, и много вече измрѣха, особено въ Украина. Азъ тази година обиколихъ Кавказъ, Русия и Украина, и никжде нѣма мѣсто. Има мѣсто само за оногова, който граби и убива хората. Каква е властта у насъ, не знамъ не само азъ, но и никой не знае. Не те съветвамъ да се връщашъ вкъщи. Азъ не искамъ нищо отъ тебе, само пиши писма. Но не пиши нищо въ писмата си за нашата властъ. Ще бжде лошо за мене. Такава е нашата „свобода“.

Въ Украина вече върви къмъ людоядство. Повече отъ половината ни земя не е засѣна, нѣма коне, и тѣ измрѣха отъ гладъ... Всичко ни задигнаха и умориха отъ гладъ и хора и коне“...

Това е цѣвтящата градина, това е съветскиятъ рай за всички!

„Спасете ни, умираме“!—Такъвъ надписъ бѣ поставенъ въ Берлинъ въ една витрина, гдето *имаше* повече отъ сто оригинални писма отъ Съветска Русия. На сжщата изложба *имаше* нѣколко парчета черенъ хлѣбъ, приличенъ на глина, който имаха право да получаватъ само привилегировани работници. Освенъ това тамъ *имаше* и нѣколко снимки на деца отъ съветския „рай“, прилични на живи скелети.

Предъ тѣзи витрини постоянно се тълпѣше народъ отъ най-различни класи.

Нѣмаме възможность да поднесемъ на вниманието на читателя съдържанието на всички тѣзи писма, но достатъчно е да се прочетатъ макаръ и нѣколко отъ тѣхъ, за да се съживи мнението за сжщинския животъ въ Съветска Русия.

Тѣзи писма сж получени отъ всички краища на руската земя Къмъ всѣко писмо бѣ прикрепенъ пликътъ съ щемпелъ: Москва 22. 5. 33; Харьковъ 14. 4. 33; Ленинградъ 1. 6. 33; Оренбургъ 5. 5. 33; Екатеринбургъ 4. 4. 33; Владимиръ 2. 5. 33 и т. н.

Единъ миньоръ отъ Донския каменовжгленъ бассейнъ пише отъ 24 май 1933 година: „Помогнете! Умираме! Взеха ми всичкото: продукти, хлѣбъ, дори мебелитъ. Станаха само голи стени. Месеци не съмъ виждалъ хлѣбъ. Децата ще измратъ отъ гладъ. Ако не ни помогнете, ние сме обречени на гладна смъртъ“...

Ето и друго писмо, въ което единъ изпратенъ на работа въ горитѣ на Уралъ пише отъ 15 май 1933 г. „Азъ ви моля да ни изпратите продукти. Тука всѣки день става все по-лошо и по-лошо. Жена ми е сериозно болна, но въпрѣки това я каратъ да работи. да сѣче дърва. Преди нѣколко седмици ми изпратиха тука въ заточението децата ми, на възраст отъ 5—7 години. Не ги бѣхъ виждалъ отъ три години. Вече три години съмъ заточенъ, три години откакъ ми взеха абсолютно всичко. Смилете се надъ насъ и ни спасете отъ гладна смъртъ“...

Единъ работникъ отъ Оренбургъ пише: „Неописуема нужда ни кара да се обърнемъ къмъ васъ за помощъ. Азъ не преувеличавамъ, ако ви кажа, че умираме отъ гладъ, Да ние умираме, ние сме обречени на гладна смъртъ, ако не ни помогнете. Презъ последнитѣ два месеца сме се хранили изключително съ остатъци и цвѣтни семена. Но сага и тѣ се свършиха. Опитахме се да просимъ, но бедъ успѣхъ. Всичкитѣ ни житни запаси събра правителството. Колѣнопреклонно ще ви благодаримъ, ако ни помогнете и ни дадете поне веднѣжъ възможность да утолимъ глада си“.

Такива сърдераздирателни писма *имаше* повече отъ сто. Тѣ *викаха* за помощъ и *молѣха* „културна Европа“ за парче хлѣбъ.

Въ Берлинъ. въ витрината се *чуваше* въпиющиятъ гласъ на хората отвждъ границата, които умиратъ отъ гладна смъртъ, а Съветитѣ се хвалѣха съ своитѣ невѣроятни достижения.

Въпрѣки ужасния гладъ съветското правителство бѣ загрижено само отъ едно: отъ износа въ чужбина на продоволствени продукти, за да се сдобие съ пари чужда валута.

Преди известно време въ Одеса стана единъ много печаленъ случай, който отнесе нѣколко хиляди работници на онзи свѣтъ.

Напоследъкъ продоволственитѣ стоки се товарѣха на чуждестраннитѣ параходи въ особено бързо темпо. Особено голѣмо количество параходи изнасяха продукти въ чужбина отъ Одеса, Новоросийскъ и Керчь.

Въ края на май 1933 г. Въ одеското пристанище товарѣли последнитѣ продукти на единъ чуждестраненъ параходъ. Въ навечерието на товаренето въ Одеса били разпрѣснати листчета, които съобщавали на населението, че правителството на Сталина, докарало руския народъ до страшенъ гладъ, чрезъ кървавъ тероръ отнема на селянитѣ последнитѣ продукти на тѣхния тежъкъ трудъ и ги продава въ чужбина на баснословно евтини цени и съ тѣзи пари поддържа армия отъ свои агенти“. Въ тѣзи листчета се подканвало населението да окаже противодействие на този грабежъ. Въ деня на товаренето осведомениятъ началникъ на одеския ГПУ другаръ (товарищъ) Шимоновичъ заедно съ двамата си помощници Гурценъ и Берензонъ мобилизиралъ голѣмъ щатъ агенти — латиши и китайци. подкрепилъ ги съ три роти войска и обградилъ цѣлото одеско пристанище. Шимоновичъ далъ заповѣдъ при най-малкия опитъ за противодействие да стрелятъ въ залпъ въ тълпата.

Отъ ранно утро отъ града потеглили гладни маси къмъ пристанището, грамадното мнозинство отъ които били работници отъ мѣстнитѣ заводи съ женитѣ и децата си. На самия изходъ на пристанището войската образувала бариери. Когато тълпата започнала да се приближа къмъ веригата на войската „другарьтъ“ Шимоновичъ безъ каквото и да било предупреждение заповѣдалъ да стрелятъ въ тълпата. Следъ нѣколко залпа народътъ панически се разбѣгалъ, а на мѣстото останали нѣколко хиляди убити и ранени мъже, жени и деца.

Въ пристанището товарѣли, и работницитѣ се отказали да товарятъ продуктитѣ, но тутакси по заповѣдъ да Шимоновича чекиститѣ започнали безпощадно да разстрелватъ съ револвери всички наредъ. Следъ свършването цѣлото пристанище било усѣяно съ трупове и тежко ранени. Останалитѣ живи работници и хамали били всички арестувани и изпратени въ ГПУ гдето ги очаква сжщата участь. Презъ нощта китайцитѣ отъ отряда на ГПУ натоварили три чуждестранни парахода съ продоволствени предмети и веднага следъ натоварването параходитѣ отплували.

Ето най-после и една извадка отъ „Московска комсомолска правда“.

„Населението на селата е намалело поне съ една трета

Хората бѣгатъ въ градоветѣ, а когато се върнатъ, не ги пускатъ по селата. Такъвъ гладъ още никога не е имало. Ще може да се живѣе само тогава, когато измре 10—30 % отъ цѣлото население. Людоядството и трупоядството сж обикновено явление. Людоядството е свързано съ предварително убийство“.

Диктатурата на пролетариата

Както се знае, болшевикитѣ заграбиха властта въ Русия чрезъ усилена пропаганда въ армията. По всички митинги тѣхнитѣ агенти крещѣха, че тѣ не се стремятъ да управляватъ сами страната и че всичкитѣ началства, съгласно тѣхната програма, ще бждатъ изборни. Съ това тѣ съблазниха лекомисленитѣ и честолюбиви елементи, които имъ помогнаха да разложатъ армията и да примъкнатъ на тѣхна страна въоръженитѣ тълпи несъзнателни войници.

Всеки по отдѣлно се надѣваше, че може него да избераатъ за конандиръ на полка, началникъ на дивизията, командиръ на корпуса и т. н.

Щомъ се прекрати сжществуването на старата руска армия, свърши се и изборното начало.

Какво е съветската власть? Преди всичко това е комунистическата партия, която получава всички указания отъ доста сложни и загадъчни източници. Тя има диктаторски пълномощия надъ пролетариата и създаде на руска земя официална свѣтовна организация, наричана съветско правителство, или 111 интернационалъ.

Ржководителитѣ на цѣлата тази политическа система сж едни и сжщи лица, Въ 1922 година въ комунистическата партия е имало 500000 членове, а сега има всичко около 160000 членове.

Тази нищожна въ сравнение съ сто и шестдесетъ милиона население групичка владѣе въ Русия. Всѣка година комунистическата партия свиква конгресъ, на който се избира централенъ комитетъ. Той назначава бюро отъ петъ-шестъ членове, въ което влизатъ главнитѣ водачи на болшевизма: Сталинъ, Литвиновъ, Ворошиловъ, Кагановичъ и С-ие. Тази група диктатори ржководи комунистическата партия и винаги налага волята си на всички мѣстни организации чрезъ централния Комитетъ.

Комунистическата партия държи въ свои ржце изборитѣ въ Съветитѣ. Тамъ нѣма тайно гласоподаване. Въ град-

скитѣ и селкки съвети се избиратѣ за членове ония, които посочи Сталинѣ или неговитѣ приближени. III интернационалѣ представлява международна организация, слѣла се съ руския комунизъмѣ, която има клонове изѣ цѣлия свѣтъ. Той е единѣ непрекъснато действащѣ авангардѣ на съветското правителство въ другитѣ страни.

Достатѣчно да погледне човѣкъ специалната болшевишка карта, въ която сж отбелязани центроветѣ на комунистическата пропаганда, гдето ясно се вижда, че вече цѣлиятъ свѣтъ е оплетенѣ въ мрежитѣ на болшевизма.

Всички еднакво сж наалашени отѣ московската властѣ и всички иматѣ пълно основание да се защищаватѣ отѣ тази зараза.

Нравитѣ на комуниститѣ.

Главната задача на комуниститѣ е да се оградятѣ съ адепти и да плуватѣ въ удоволствие.

Въ душата на всѣки комунистѣ се таи злоба, звѣрски инстинктивенѣ поривѣ, завистѣ, коварство и упоритѣ стремѣжѣ за завладѣване на чуждата собствеиостѣ. Това именно сж основнитѣ идеали на комуниститѣ.

Социалиститѣ — комунисти, които въ продължение на много години сѣха смутѣ въ Русия, крещѣха въ подполната си пропаганда, че рускиятѣ бюрократизъмѣ и аристокрацията не сж имали граница въ своя разкошенѣ животѣ. „Ние страдаме за народнитѣ маси, ние се жертвуваме, за да можемѣ върху плещитѣ на преживяванията си да донесемѣ на народа „свобода, равенство и братство“.

Въ Русия сега нѣма нито стария бюрократически строй, нито аристокрацията, която, по тѣхнитѣ думи, безчовѣчно се гаврѣла съ трудящитѣ се, а начело на управлението стоятѣ „апостолитѣ“ на учението за „свобода, равенство и братство“ — противнитѣ на разгулния животѣ. А какво виждаме? Нѣма нито идеалисти, нито борци „съ благородни пориви“, а има само една въоръжена шайка отѣ международни престѣпници, които наистина нѣматѣ никакви граници въ своитѣ безобразия! Но за тѣхѣ никой не смѣе да каже нито дума.

Тутакси излиза на сцената тѣхната любима фраза „контрареволуция“ и работата се решава съ разстрелване на мѣстото.

За тѣхѣ не смѣе нищо да пише и печатѣтъ и пресата, защото има цензура — надѣ нея стои дулото на револвера.

Но все пакъ отъ време на време низостъта на болшевишкото правителство изплува на повърхността съ неволни факти изъ живота на самитѣ комунисти.

Една комисия подъ председателството на „другаря“ Томски поискала отчетъ отъ Зиновиева и Садуля, бившъ капитанъ отъ френската армия, преминалъ въ болшевишкия лагеръ, за изразходването на тия двама представители на „равенството и братството“ 30,000,000 златни рубли. Сега тази сума е грамаденъ капиталъ. Зиновиевъ—Апфелбаумъ, иайсилниятъ ораторъ — демагогъ на комунистическата партия, действувалъ на времето воденъ отъ грубитѣ инстинкти на тъмната тълпа, не пожелалъ дори по този поводъ да говори съ комисията, а когато комисията започнала да иастоява и категорически поискала отчетъ отъ Апфелбаума, той веднага повикалъ по телефона агенти отъ ГПУ и имъ заповѣдалъ да арестуватъ цѣлата комисия.

А между това той купилъ на своята сътрудница — съжителка огърлица отъ Парижъ за 250,000 златни рубли.

Томски е ревностенъ проповѣдникъ на червения тероръ, Луначарски, управляващъ народната просвѣта, въ своитѣ пламенни речи изказва неограничена любовъ къмъ децата, а въ сжщото време подканва всички болшевишки управници къмъ безпощаденъ тероръ. Красинъ, инженеръ по образование, бившъ членъ на комунистическата партия въ Парижъ, бѣше главниятъ организаторъ на въоръжената шайка въ Франция, която се занимаваше съ звѣрски експроприации. Литвиновъ, сжщи известенъ експроприаторъ, който бѣ арестуванъ въ Парижъ за систематическа размѣна съ франкове на руски рубли, крадени въ Тифлисъ отъ Отдѣлението на Държавната банка. Радекъ — Собелсонъ, австрийски еврейнъ, спекулантъ и аферистъ, въ 1912 година изразходва три милиона златни рубли въ Египетъ за всевъзможни развратни оргии и гордо казваше, че е похарчилъ тази сума за пропаганда. Сталинъ, главатаръ на бандитската шайка, който се занимаваше въ Русия изключително съ грабежи, сега е диктаторъ на Русия.

Всички останали управници на СССР сж съ тъмно минало, а именно: крадци, бандити, терористи, шпиони, търговци съ жива стока, и разни други престѣпници. Сега тѣ сж коцисари на поробения руски народъ. *Това сж представителитѣ на пролетарията.*

Наредъ съ ограбването на народнитѣ достояния, представителитѣ на властѣта пилѣятъ рускитѣ богатства за раз-

вратъ. Комисаритѣ Семашко, Каменевъ, Склянскій, Касиоръ, Подвойски, Сребряковъ, Смяча и С-ие се занимаватъ изключително съ гуляи и развратъ. „Разкошната“ трапеза, на която болшевикитѣ канятъ цѣлото човѣчество, има мѣста само за народнитѣ комисари и тѣхнитѣ близки.

Не само развратъ, но цѣлиятъ животъ на болшевишкитѣ върхове е пълненъ съ разточителство и разкошъ, а наредъ съ тѣхъ по улицитѣ вдигатъ труповетѣ на умрѣлитѣ отъ гладъ.

Каменевъ — Розенфелдъ, членъ отъ централния изпълнителенъ комитетъ — обитава въ центъра на Москва грамадна четириетажна къща, въ която живѣятъ всичкитѣ му роднини пристигнали отъ всички краища на провинцията. Нѣколко автомобили и грамаденъ брой отъ бедния измжченъ интелегентенъ руски народъ обслужватъ тѣхнитѣ нужди. Рационъ „слугитѣ“ получаватъ отъ Московския продоволственъ комитетъ, а „господаритѣ“ на свѣтовния пролетариатъ, роднинитѣ на Розенфелда, получаватъ богати провизии, вина, разкошно облѣкло, топливо и всички други необходими за разкоша нѣща за смѣтка на социализираната държава.

Въ Константинополъ представителитѣ на Съветското правителство устройватъ богати балове съ срѣдствата, получени отъ продажбата на църковнитѣ имоти.

— Фюстенбергъ — Ганецки е закупилъ въ околността на Рига разкошни вили, гдето живѣятъ въ пълно удоволствие всичкитѣ му роднини.

Гилерсонъ има въ Прага великолепни палати. Литвиновъ като комисаръ на външнитѣ работи се е сдобилъ съ най-комфортнитѣ вили въ най-хубавитѣ курорти на Франция, Англия, Полша, Германия и прибалтийскитѣ държави.

Срѣдъ умиращитѣ отъ гладъ стотици хиляди руски народъ владѣе развратниятъ и безпжтенъ животъ на шепа международни бандити. Въ подземията на ГПУ разстрелватъ хиляди невинни хора, и стотици хиляди изпращатъ на принудителна работа въ Соловка. Кремлъ се пази отъ войски на ГПУ, и достъпътъ тамъ на частни лица е забраненъ. Тамъ живѣятъ въ дворцитѣ „представителитѣ на пролетариата“ като въ крепостъ на превзетъ градъ.

СЪВЕТСКИ ДОСТИЖЕНИЯ

Европа, която бѣше въ възторгъ отъ съветскитѣ достижения, се разочарова съвсемъ. Нѣколцината „гиганти“ още

продължаватъ да вълнуватъ нѣкои заблудени фанатици, но ние можемъ да ги увѣримъ, че времето, когато „гигантитѣ“ заслоняваха бедствието на страната и нейното съсипано народно стопанство, вече отдавна е преминало въ областъта на преданието.

Сталинъ мисли, че „гигантитѣ“ ще бждатъ особено украшение на социалистическото стопанство и доказателство за постигнатитѣ успѣхи за благосъстоянието на трудещитѣ си. Но фактътъ си остава фактъ. Въ обстановката на умиращото руско стопанство тѣзи „гиганти“ стърчатъ на фонъ на руския животъ като тухленитѣ кумини на изгорѣло село. Тѣхното назначение вече не може да привлѣче вниманието дори и на любопитнитѣ чужденци, въ въображението на които сж се мѣркали картини отъ „грандиозното съветско строителство“.

Цѣла върволица за нищо негодни, рѣждясали трактори стоятъ по полетата на социалистическата държава. Ония селяни, които биха могли да си послужатъ съ този инвентаръ. сж заточени въ Соловка, а комбедитѣ (комитети за беднотата) свикнали да си добиватъ срѣдства за сжществуване съ помощта на лозунга „граби нагробеното“, не сж въ състояние да го използватъ по силата на своята неспособностъ. Най-богатитѣ земледѣлски райони въ южна Русия сж превърнати въ пустиня, А северната ѣ частъ е пълна съ заточеници. Нелепостъта на петилѣтката постави грамадната маса отъ населението въ безизходно положение; всѣки се грижи само да си достави за днесъ поне малко парче хлѣбъ, Никой не знае; дали нѣма да умре отъ гладъ тази година, понеже въ областъта на прехраната не се предвиждатъ никакви перспективи.

Първата петилѣтка доведе до пълно унищожаване на економическия животъ, изядени бѣха всички остатъци отъ стария запасъ, а втората създаде „безкласовото общество“ и започна да гони вѣнъ отъ „пролетарскитѣ предприятия“ работницитѣ безъ право на работа, храна и жилище.

Въ „Московска правда“ отъ 9 априлъ 1933 година Совнаркомътъ (Съветътъ на народнитѣ комисари) тържествено разправя, че количеството на добиванитѣ въ Донския басейнъ вжглища е значително намалено. и че разходитѣ за добиването каменни вжглища сж съвсемъ безсмислени. Това е ясно.

Преди революцията Донскиятъ басейнъ даваше 390 милиона. а при болшевикитѣ едва достига до 30 милиона.

Положението въ районитѣ е катастрофално. Общото производство на вжглища въ Съветска Русия съ мжка достига една четвъртина отъ количеството преди революцията.

Превозването по желѣзнитѣ пѣтища е намалена съ 15 къмъ 2, Това се дължи на недостатъчното гориво, липсата на технически снаряжения, лошата администрация и отвратителното отнасяне на желѣзопѣтнитѣ чиновници къмъ задълженията имъ.

По-рано строежътъ на локомотиви достигаше срѣдно 1000 и 3000 вагона; а при болшевишкия строй едва достига 70 локомотива и 900 вагона. Поради невъзможността да смѣни прогнилитѣ траверси на много мѣста съветското правителство реши да закрие желѣзния пѣтъ,

Полскиятъ генералъ Сикорски неволно потвърди плачевното състояние на желѣзнитѣ пѣтища въ Съветска Русия, съ своята специална мисия по въпроса за изучаване силитѣ на съветската армия и бързината на нейното предвижване.

Той намира, че тази армия по своето количество е по-силна, отколкото ние си мислиимъ. Като изброява състава на военнитѣ части по родове оръжжия, той обяснява, че въоръжението е превъзходно и външниятъ видъ на армията прави внушително впечатление, но духътъ и настроението на войницитѣ е по-долу отъ всѣка критика.

Споредъ мнението на генералъ Сикорски, съветската армия е лишена отъ боеспособностъ още и затова, защото не може да бѣде превозена по желѣзницата съ оная бързина която бойна обстановка изисква.

На територията на Съветска Русия почти всички желѣзни пѣтища сѣ полуразрушени, а машинитѣ и вагонитѣ сѣ въ най-жалко състояние. Онѣзи състави влакове, които сѣ останали подирѣ царския режимъ, следъ седемнайсетгодишно използване безъ никакъвъ ремонтъ, болшевикитѣ сѣ ги докарали до пълна негодностъ, а новитѣ—съветската властъ е построила такова незначително количество, което не може да обслужва нуждитѣ на държавата дори въ мирна обстановка, тъй като по-голямата частъ отъ новопостроенитѣ локомотиви и вагони сѣ сѣщо въ неизправно състояние.

По такъвъ начинъ лошото желѣзопѣтно съобщение и съвсемъ негодниятъ съставъ на желѣзопѣтнитѣ служащи окончателно подкопаватъ военната мощъ на страната.

Разрушението на промишлеността е пълно. Старитѣ манифактурно фабрики сѣ закрити до 60 %. Новитѣ заводи и фабрики съ „грандиозни“ размѣри или оставатъ недостроени, или се оказватъ неусъвършенствувани и затова не даватъ никаква производителностъ.

Кооперациитѣ, следъ известно мимолѣтно оживление се

намиратъ въ пълненъ упадъкъ, понеже нѣматъ вече стоки за проданъ.

А що се отнася до синдикатитѣ, най-силната опора на болшевишкото владичество, тази безпочвена комбинация сжщо претърпѣ крахъ. Диктаторитѣ на „пролетариата“ отнеха на руския народъ, всичко, което му принадлежеше, търговия, промишленостъ, земя, движими и недвижими имоти и всичко, което рускиятъ животъ е създавалъ съ вѣкове.

Петилѣтката е неосжществима и не можа да бжде осжществена, но заради нея всичко стеро се разруши и унищожи, Заради нея гинѣше хиляденъ народъ при изсичането на горитѣ, за да може да се изнесе колкото може повече дървенъ материалъ въ странство и да се осигури отъ продажбата му необходимата валута за заплати на чужденцитѣ инженери-специ.

Съветското правителство пропилѣ несмѣтни ценности. За строителството на социалистическата държава се обърна съ глава надолу цѣлото, създадено отъ вѣковетѣ, стопанство. Мѣстѣха се хора отъ едно мѣсто на друго; нарушаваше се животътъ имъ, изпращаха ги на каторга въ концентрационитѣ лагери,

Тѣзи неосжществими и пагубни замисли доведоха страната до пълна нищета и катастрофаленъ гладъ.

Резултатитѣ отъ болшевишкото строителство сж много добре предадени въ книгата на жената-лѣкаръ Е. В., отишла отъ Германия въ Русия съ специалната мисия да изучи истинския животъ въ СССР. Тя пише:

„Не мога да намѣря достатъчно багри, по-добре по мрачни тонове отъ единствения постояненъ сивъ цвѣтъ, за да нарисувамъ картината на съветския животъ. Азъ скитахъ изъ села, градове, колиби. Азъ узнахъ лика на истинската Русия и обикнахъ този страдалчески народъ. Народната маса съ нейнитѣ насжщни нужди, за които трѣбва да се вика по всички кръстопжтища на свѣта — ето областта на моитѣ наблюдения.

Масата отдавна съ проклятие е погребала идола-петилѣтката. Но сжщата тази маса съ неуписуемо търпение чака редъ за всичко и навсѣкжде. Азъ не бихъ се никакъ очудила да ги видя да чакатъ редъ предъ погребалната кантора и може би именно тамъ бихъ могла да забележа макаръ и слаба усмивка на облекчение за участъта на отървалия се отъ проклятието на заклеймения животъ въ болшевишкия адъ.

Азъ не видѣхъ усмивки въ Русия, не чухъ смѣхъ ни въ градоветѣ ни въ селата. Сякашъ моръ бѣ преминалъ презъ страната и хората бѣха дали обетъ да не се смѣятъ. Дори въ казашкитѣ колиби не се чува руска пѣсенъ.

Предъ очитѣ си виждамъ картини отъ безконечни върволици, чувамъ неясни стонове, виждамъ незабравимитѣ образи на гладни, подивѣли хора. Виждамъ пълнитѣ съ неизразимо отчаяние очи на руската жена. И надъ всички и въ всичко — фигурата на идола-паметникъ на провалилата се петилѣтка“.

ЗАКОНОДАТЕЛСТВОТО НА СЪВЕТСКАТА ВЛАСТЪ ВЪ РУСИЯ.

Следъ евакуацията на ариията на генералъ Врангеля въ Кримъ, започна поголовно избиване на руския народъ.

Въ това време, както е известно, свирепствуваше и се отличаваше съ звѣрството си комисарятъ, унгарски евреинъ, Бела-Кунъ.

По негова заповѣдъ Чрезвичайката разстреля:

Въ Симферополъ — 12,000 души

въ Феодосия — 7,000 „

въ Севастополъ — 9,000 „

въ Ялта — 50,000 „

въ Евпатория — 8,000 „

въ Алупка — 4,000 „

, отъ които 272 тежко ранени и болни били изнесени на носилки да бждатъ разстреляни.

Въ Алуца — 3,000 души

въ Керчъ — 2,000 „ —

— всичко — 95,000 души.

Татарското население, наблюдавайки това ужасно избиване на невинния народъ, и виждайки въ това Божие наказание си наложи тридневенъ постъ.

Европейската „хуманность“ отнесе всички тѣзи жертви къмъ неизбѣжнитѣ последствия на революцията, но минаха много години, а Чрезвичайката, наричана сега Г. П. У. не измѣни нрава си и до днесъ.

Сждилищата въ Съветска Русия сжществуватъ само за замазване на очитѣ. Въ тѣхъ се разглеждатъ дѣла за саботажъ и углавни престжпления, а политическитѣ (отъ гледна точка на болшевикитѣ) изцѣло спадатъ подъ ведомостъ на колегията Г. П. У., която решава сждбата на тѣзи хора въ подземията.

Съветското правителство предава на ГПУ повечето дѣла.

ГПУ не е свързанъ съ никакви формалности на сждо-производството и обжалване на решенията му, нѣма.

Специални следователи правятъ разследването по поржчаното имъ дѣло и даватъ заключението си за вида или степенята на наказанието. Колегията ГПУ разглежда всички дѣла въ отсъствие на подсждимия и го осжда на смъртъ.

Каква е тази колегия — може да си представи човѣкъ!

Предъ нея треперятъ всички, понеже отъ тамъ нѣма излизане.

Посредствомъ нея съветската власть държи въ нечувано робство и безпрѣкословно подчинение цѣлата нещастна страна.

ГПУ се ползува съ неограничена власть и разглежда всѣкакви дѣла,

Звѣрствата на болшевикитѣ въ всички краища на Русия нѣматъ граница.

Презъ януарий 1919 година следъ завезмането на прибалтийскитѣ градове отъ естонскитѣ войски, бѣха разровени гробовѣтъ на убититѣ — жертви на Чрезвичайката. На 33 трупа черепитѣ бѣха раздробени на малки парчета.

Повечето отъ убититѣ преди разстрелванато били подлагани на невѣроятни мъчения; вадѣха имъ очитѣ, избиваха зжбитѣ имъ, трошеха коститѣ на ржцетѣ и краката, рѣжели ушитѣ имъ, носовѣтъ, и набивали въ главитѣ имъ гвоздеи.

Въ Митава, въ двора, гдето се помѣщаваше Чрезвичайката, на голѣмо пространство бѣха намѣрени отсѣчени парчета човѣшко месо, прѣсти отъ ржце и крака, потънали въ локви кръвъ.

Презъ месецъ октомврий 1919 год. въ Москва и въ Орелъ Чрезвичайката разстреля 140 млади момичета, обвинени въ шпионажъ.

Въ Казанъ, на Уралъ, въ Екатеринбургъ палачитѣ на Чрезвичайката разпѣваха хората на кръстъ и ги хвърляха живи въ огънь.

Въ Ташкентъ презъ нощъта на 21 срещу 22 януарий 1919 год. Чеката разстреля 2500 души арестанти.

Въ Благовещенскъ на плененитѣ офицери набиваха грамофонни игли подъ ноктитѣ и вадѣха очитѣ имъ.

Въ Ростовъ на Донъ Чрезвичайката имаше нѣколко кжщи, въ които постоянно имаше 2000 арестанти. Въ 11 часа нощемъ изкарваха нѣколко товарни автомобили, запалваха моторитѣ имъ и подъ този шумъ разстрелваха хората.

А труповетѣ изкарваха съ сжщитѣ камиони, а на мѣстото на разстрелянитѣ докарваха нови арестанти.

Въ Воронежъ изрѣзаха на гърдитѣ на затворницитѣ комунистическата звезда, орденъ и пагони, други заливаха съ врѣла вода и изхвърляхя на студа.

Нѣкои затваряха въ бѣчви, набити съ остри гвоздеи.

На свещеницитѣ слагаха вѣнци отъ трѣни и ги биеха съ прѣчки докато загубятъ съзнание, и тогава съ единъ револверенъ изстрелъ ги довършваха.

Въ Харковъ известниятъ палачъ Саенко се прослави съ изкуството си да скалпира.

Такова страшно избиване на народа не е имало дори въ раншитѣ, древни, диви времена.

Съветското правителство чрезъ пресата си отрича ония жестоки репресии, които употребява въ борбата съ контра-революцията и въ сжщото време хвърля грамадни суми пари за пропаганда въ чужбина, като се мѣчи да внуши на лековѣрнитѣ чужденци, че Съветската република представлява въ дадения моментъ „земенъ рай“.

Не е възможно да се помѣсти въ тази книга дори незначителна частъ отъ звѣрствата на ГПУ въ продължение на 19-тѣ години, които сж сжщитѣ и до днесъ.

Ще приведемъ резолюцията на колегията на Владимирската Чрезвычайка (ГПУ), осждила на смъртъ двама свещеници на 4-й май 1933 година, Михаилъ Симановски отъ село Старково, Суздалски окръгъ и Степанъ Максимовъ отъ село Бѣлково, Александровски окръгъ, съ следното съдържание:

1) „Гражданинътъ Симановски да бжде предаденъ на смъртъ чрезъ разпѣване на кръстъ съ лишение отъ правата на съветски гражданинъ, защото на 17-ий май 1933 година позволилъ въ черквата да бжде осжждана съветската властъ за действията ѣ по църковния въпросъ, съ което умишлено се е мѣчилъ да подрони авторитета на властъта и да всѣе смутъ,

2) Гражданинътъ Максимовъ да бжде предаденъ на смъртъ съ лишение отъ правата на съветски гражданинъ (да бжде разстрелянъ), като предварително му се налѣе въ гърлото разтопенъ металъ. задето на 15 априлъ 1933 година открито подканвалъ селянитѣ да оставятъ работата на полето и да отидатъ на черквата, съ думитѣ: „Не слушайте съветскитѣ комисари — тѣзи антихристи“...

3) Присждата на колегията е произнесена въ окончателна форма и не подлежи на обжалване

4) Изпълнението на присждата на Колегията се възлага на другаритѣ Р. и К. въ течние на 24 часа“.

Следватъ неразбрани подписи.

Както се вижда, формата на присждата е кратка и въ нея не сж посочени имената на членоветѣ на Колегията, които сж разглеждали дѣлото.

Решението на Колегията е изпълнено въ ноцъта на 4-й срещу 5-ий май.

А колко още такива присжди има, които сж приведени въ изпълнение, и за които Съвеската власть премълчава!

Това говори, че болшевикитѣ и досега не сж прекратили изстребането на беззащитния руски народъ и че тѣ виждатъ въ системата на ГПУ цвѣта на съветската юстиция.

Следъ завземането на властѣта болшевикитѣ унищожиха правосъдието, съ което Русия можеше да се гордѣе, и го замѣниха съ пролетарски сждъ и законъ, но основитѣ на това сждопроизводство почиватъ върху болшевишката революционна съвѣсть и произволното „ново право“.

Болшевикитѣ въведоха и съветския граждански кодексъ, но той не се прилага къмъ „поданицитѣ“ на „комунистическиѣ властелини“.

Въ страната, гдето нѣма частна собственост, гдето нѣма свободна търговия, наследствени права, независими отъ труда и професията, гражданското право, като ненуждно е прибрано въ съветскитѣ архиви.

Въ ГПУ съветскитѣ следователи каратъ подсждимия да се признае въ приписваното му обвинение съ мжчения, но за „вредителитѣ“, при това чужденци, болшевикитѣ практикуватъ и другъ способъ, който принуждава обвиняемия да се признае дори въ онова, което никога не е правилъ.

Дългото държане въ ареста при невѣроятни тежки условия, душевното угнетение, заплашвания, инсценировка на разстрелване — каратъ арестувания да говори всичко, което иска следователтъ.

Обвинявания въ конспираторска дейность професоръ П. следователтъ зетворилъ въ подземие, и чекиститѣ довели тамъ единствения му синъ, шестгодишно момче. За да получи необходимитѣ показания, следователтъ предупредилъ бащата, че ако не се признае, момчето ще бжде разстреляно предъ очитѣ му, а после ще довършатъ и него.

Предъ очитѣ на бащата били детето съ приклади по главата, и когато после майката успѣла да избѣга съ сина си въ странство, тя съ ужасъ и отчаяние забелязала, че де-

тетой е станало ненормално. Следъ нѣколко месеца то било дадено въ една клиника за душевно болни.

А професора накарали съ мъчения да подпише лъжли-
вото обвинение, а после го разстреляли.

Съветската власт навсѣкжде вижда врагове и повечето дѣла създава изкуствено. Каратъ обвиняванитѣ да се признаватъ, за да държатъ подъ страхъ цѣлото население на Съветска Русия.

На подсждимия не се забранява да иматъ свой защитникъ и свидетели, но защитникътъ не е сигуренъ, дали ще му дозволятъ да говори въ полза на подсждимия, и дали нѣма и срещу него да изкаратъ нѣкакво обвинение, а свидетелътъ на свой редъ трепери, дали нѣма и той да попадне на скамейката на подсждимитѣ? Прокурорътъ е въ правото си още тука веднага да го арестува и ежди като участникъ или лжжесвидетелъ.

Затова — да бждешъ свидетелъ, това е цѣлъ подвигъ.

Повечето процеси се разглеждатъ безъ свидетели, защото „обвиняемиятъ признава „всичко“.

Съветскиятъ сждъ не е като предишното сждопроизводство проникнато отъ завета на Великия Императоръ Александъръ II:

„Правда и милость да царува въ сждилищата“, а е сждъ който търси лжжесвидетелства, за да осжди невинния.

Всички процеси за „конспирация“ сж обработени отъ съветскитѣ сждебни режисьори. Целта на тѣзи гнжсни представления е да оправдаятъ неуспѣлото строителство на провалилото се стопанство и да покажатъ, че въ съветската страна постоянно има разни злодеи, които сж виновни за всички нещастия, дори и за неурожая.

Презъ 1933 г. ГПУ заведе ново дѣло за конспирация и арестува 34 руси и 5 англичани.

Въ подземията дѣлото сигурно щѣше да се разреши другояче, но англичанитѣ се намѣсиха и накараха болшевикитѣ да извадятъ дѣлото на свѣтлина.

На сжда се явиха само 11 руснаци и въ процесуалното производство нищо не се говори за сждбата на другитѣ 23. За насъ е ясно, какво е станало съ тѣхъ — тѣ сж били лишни, а единадесетитѣ много по-леко сж били обработени за публичното представление въ присѣтствието на чужденцитѣ!

Истинскиятъ ликъ на болшевикитѣ.

Предъ лицето на Европа и Америка вече е разкрита лъжата на болшевизма. Призрачната петилѣтка бѣше само предлогъ да се заглуши накипѣлото негодуване на руския народъ и да се унищожи законниятъ му поривъ за освобождение отъ умразната му властъ.

Лжчитѣ на истината за болшевизма се разлѣха вече по цѣлия свѣтъ,

Чудовищната престѣпна властъ сама свали маската отъ лицето си съ своитѣ звѣрски действия.

Единъ виденъ английски жураалистъ Д. преди известно време писа въ вестникъ „Таймсъ“, че практическитѣ методи на болшевишкото управление сж едно отъ най-добритѣ доказателства за това, че неговата програма е неприложима за човѣшкия животъ въ никоя страна.

„Палачитѣ сж способни само да убиватъ, а не да съзиждатъ“.

Известниятъ европейски адвокатъ Шарлъ Оберъ при разглеждане дѣлото на Полунинъ и Конради каза:

„Азъ лично въ продължение на петъ месеца преживѣхъ неописуемитѣ страдания на руския народъ. Азъ обиколихъ неговитѣ опустошени градове и разрушени села; прониквахъ въ жглища, запълнени съ труповетѣ на разстрелянитѣ хора, виждахъ грамадни трапове, въ които едновременно заравяха хиляди жертви на Чрезвычайката, видѣхъ невъобразимата нищета на рускитѣ народни маси и поразителния разкошъ на сѣветскитѣ комисари“.

Русия е далече и забравата на нейнитѣ мъчителни преживявания настѣпва скоро срѣдъ многото други разнообразни събития. Нашиятъ слухъ е заглушенъ отъ ежедневния шумъ и слабо различава стоноветѣ на хората отъ Изтокъ.

Дипломатическитѣ съветски представители и тѣхната преса умѣло разпространяватъ тенденциозни известия, за да заглушатъ спомена за престѣпленията си и да бждатъ *официално признати* отъ Европа. На тѣхъ всичко е простено, тѣхнитѣ престѣпни деяния сж зачеркнати, но въ Природата сжществува вѣчна правда и тя въ края на краищата ще възтържествува.

На болшевизма ще бжде прочетена заслужена присѣда, защото той е най-жестокото престѣпление въ историята на човѣчеството — той е коваренъ опитъ за унищожаването на цѣлъ единъ великъ народъ!

Болшевизмътъ трѣбва да бжде унищоженъ! . . .

Още през септемврий 1918 година холандският посланикъ написа въ английската бѣла книга:

„Незабавното унищожаване на болшеvizма е най-главната задача на настоящия моментъ, иначе той ще разпространи заразата си по цѣлия свѣтъ.

За да се избегне тази опасностъ трѣбва всички държави колективно да действуватъ противъ болшеvizма и да го изтрѣгнатъ съ корень“.

За съжаление Европа не взе подъ внимание това предупреждение на най-стария дипломатъ, и сега тя плаща съ своето безисходно положение, създадено отъ политически и икономически кризи.

Може да се възрази, че това предупреждение е било дадено огъ единъ привърженикъ на стария режимъ но има подобни разсждения и отъ други страни.

Холандската комунистка Одетъ Кейнъ, която е посветила цѣла книга на болшеvizма, пише:

„Азъ моля всички европейски правителства въ името на всички убити и на всички живи, останали подъ ужаса на болшеизма въ Русия, нека при всички преговори съ болшевикитѣ да имъ поставятъ като непременно условие незабавно да промѣнятъ този си отвратителенъ режимъ, който надминава всички ужаси на ада“.

Г-нъ Робертсонъ, борецъ съ глада въ Индия, каза:

„Часътъ на възмездието приближава, и ако ние на западъ започнемъ да страдаме, оставяйки безучастни зрители на тази ужасна руска картина, то въ своитѣ страдания трѣбва да виждаме едно слабо изкупление за много голѣмата си снисходителностъ къмъ болшеvizма“.

Съвсемъ вѣрно, умишлената пасивностъ на Европа къмъ болшеvizма и липсата на нравствено мжжество трѣбва да бждатъ признати като главна причина за онова, което става въ Русия.

Ако проследимъ съветската преса, въ нея ще намѣримъ истинския ликъ на болшевишката власть“.

На страницитѣ на съветскитѣ вестници много добре се виждатъ методитѣ на бандитското правителство.

— „Петровъ ще бжде изпратенъ въ Соловка, а цѣлото му имущество ще бжде конфискувано.“

— „Да бждатъ намѣрени роднинитѣ на Константинъ Колядовъ, разстрелянъ за саботажъ и конспираторска дейностъ — Мария Колядова, Иванъ Колядовъ и Сусана Вишнякова, родена Колядова — и да бждатъ изпратени всички въ

Соловка, а имотътъ имъ да се конфискува“, и т. н... Това е всѣкидневната хроника на съветскитѣ официози.

Уморениятъ отъ непоносими страдания руски народъ отъ отчаяние се нахвърля и граби отъ властта грабителка всичко, каквото му попадне. Изтръгва изъ хищнитѣ ѝ ржце своето, онова, което му е ограбено: житото отъ нивитѣ, материалитѣ отъ складоветѣ, метала отъ фабрицитѣ, зърното отъ хамбаритѣ.

Той иска да си върне всичко, което е скрито отъ него. Обранъ до трошица, съ хиляди заточванъ и разстрелванъ, гладуващиятъ народъ се чувствува по отношение на властта въ война на животъ и смъртъ.

Нѣкой трѣбва да загине, или властта, или народътъ!..

Съветската властъ ограби народа, тикна го въ калъта, студа и глада и го превърна въ свой робъ, който отбива подъ револверитѣ на палачитѣ „съветската ангария“.

Поробителитѣ на руския народъ.

Съ високо положение разкошъ и привилегии се ползватъ само чужденцитѣ. Въ състава на болшевишкото правителство почти нѣма руснаци.

Повечето комисари сж евреи. унгарци. латиши, поляци, арменци, грузинци и други чужденци, само не руснаци.

Всички комисари прикриватъ произхода и имената си съ руски псевдоними.

Въ състава на ГПУ могатъ да се видятъ само латиши, китайци, евреи и жени — еврейки, които съставляватъ поголѣмата частъ отъ персонала на това учреждение.

Всички тѣзи чужденци сж взели въ свои ржце властта надъ Русия и събиратъ авантюристи отъ цѣлия свѣтъ да експлоатиратъ руския народъ и да се гаврятъ съ него.

Централниятъ изпълнителенъ комитетъ разреши на тѣзи „чужденци“ да иматъ дори частна собственостъ не само въ чужбина. но и въ Русия и имъ е далъ право на наследство. Съ една дума, всичко, което е отнето отъ руския народъ, е дадено на чекиститѣ.

Никога експлоатацията на руския народъ отъ чужденцитѣ не е била довеждана до такова съвършенство, както при болшевишкия режимъ. Но не трѣбва да се забравя, че всички тѣзи политически мошенници не сж доволни отъ това, което сж направили въ Русия. Тѣ искатъ да приложатъ системата си въ цѣлия свѣтъ и на първо мѣсто въ България.